

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: Dům klidného stáří Glossus s.r.o., IČ 27466159, se sídlem Radim 89, 538 54 Luže**, zastoupeného JUDr. Blankou Šimkovou, advokátkou, se sídlem Masarykovo náměstí 1484, 530 02 Pardubice, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Úřadu práce, Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 14.10.2014, č.j. MPSV-UP/36738/14/PA,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Úřadu práce, Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 14.10.2014, č.j. MPSV-UP/36738/14/PA, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 18.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Blanky Šimkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí Úřadu práce, Krajské pobočky v Pardubicích (dále též jako „úřad

práce“), kterým byl žalobce (dále v textu i jako „žalobkyně“) vyrozuměn o vyřízení jeho námitek proti protokolu ze dne 24.7.2014, č.j. UP/26461/14PA, o inspekci poskytování sociálních služeb provedené podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále v textu též jako „zákon o sociálních službách“) a zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále v textu i jako „kontrolní řád“), v platném znění, a to v domově pro seniory, který provozuje žalobkyně. Dle petitu žaloby se žalobce domáhal zrušení žalovaného rozhodnutí, a to pod body, jak byly označeny v protokolu o inspekci č. 1, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10 včetně uložených opatření protokolem o inspekci ze dne 24.7.2014. V žalobě žalobce uvedl žalobní body ve vztahu k těmto bodům označených zmíněným způsobem v protokolu o inspekci, která se týkala důvodů pro zamítnutí námitek směřujících proti těmto bodům, přičemž tyto důvody týkající se zamítnutí námitek žalobce byly obsaženy v žalovaném rozhodnutí, tj. ve vyrozumění o vyřízení námitek ze dne 14.10.2014 vydaném Úřadem práce ČR, Krajskou pobočkou v Pardubicích. Před uvedením obsahu žalobních bodů je třeba úvodem konstatovat, že krajský soud žalobu předchozím rozhodnutím ze dne 6.1.2015, č.j. 52A 109/2014-25 odmítl, když dospěl v souladu s konstantní soudní judikaturou NSS (rozsudek NSS ze dne 12.2.2004, č.j. 5A 55/2001-68 atd.) k závěru, že žalované rozhodnutí je ze soudního přezkoumání vyloučeno jako úkon správního orgánu, který není rozhodnutím (§ 70 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“), když protokol o kontrole, který žalobce napadl, je v podstatě zápisem skutkových zjištění vyplývajících z provedené kontroly a nejedná se o rozhodnutí, jímž by se závazně určovala práva a povinnosti kontrolovaného subjektu. Za rozhodnutí zasahující do práv kontrolované osoby lze ve smyslu konstantní soudní judikatury považovat jen rozhodnutí, jímž byla uložena konkrétní povinnost.

Zmíněné předchozí rozhodnutí krajského soudu však na základě kasační stížnosti podané žalobcem NSS zrušil, a to rozsudkem ze dne 24.2.2015, č.j. 2As 11/2015-23 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“ nebo jen „zrušující rozsudek“), přičemž věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Protože podle ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. je v případě zrušení rozhodnutí NSS krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí, bylo podstatné, uvést právní názor uvedený ve zrušujícím rozsudku.

V něm NSS zejména uvedl to, že na žalovaného přešla působnost k provádění inspekce poskytovaných sociálních služeb, tj. z úřadu práce, který vydal žalované rozhodnutí, na Ministerstvo práce a sociálních věcí, a že tedy v předchozím zrušeném rozhodnutí krajský soud rozhodoval ve vztahu ke správnímu orgánu, u něhož nebyla dána pasivní žalobní legitimace. Ve vztahu k odůvodnění zrušeného rozhodnutí NSS ve zrušujícím rozsudku uvedl, že *„lze jistě souhlasit s názorem krajského soudu, že takový akt by sám o sobě nemohl vyvolat změnu v právním postavení stěžovatelky a nemohl tím ani podléhat soudnímu přezkumu, neboť by se nejednalo o správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.“*, ale zároveň však NSS konstatoval, že *„na straně druhé však nelze přehlédnout, že napadeným kontrolním protokolem byla stěžovatelce s odkazem na § 98 odst. 5 zákona o sociálních službách uložena celá řada opatření k nápravě (např. „zajistit dostupnost a srozumitelnost vnitřních pravidel všem uživatelům“, „dopracovat vnitřní pravidla pro podávání a vyřizování stížností tak, aby byla srozumitelná pro všechny“, „zvýšit počet zaměstnanců tak, aby odpovídal kapacitě služby a potřebám klientů“ aj.), přičemž ke splnění těchto opatření jí byly úřadem práce stanoveny konkrétní lhůty a povinnost podat o jejich plnění písemnou zprávu, a to do 30 dnů po posledním termínu plnění. Stěžovatelka pak v žalobě napadala nejen skutková zjištění zachycená v kontrolním protokolu, ale brojila i proti zákonnosti jí uložených opatření. Za této*

situace tedy bylo třeba zabývat se povahou těchto uložených opatření, a pokud krajský soud dospěl k názoru, že napadeným kontrolním protokolem (resp. napadeným rozhodnutím) nebylo zasaženo do subjektivních práv stěžovatelky, měl tento závěr pečlivě odůvodnit. Pouhé konstatování, že napadený protokol byl v podstatě zápisem skutkových zjištění vyplynulých z provedené kontroly a práva a povinnosti stěžovatelky tak závazně neurčoval, s ohledem na výše uvedené neobstojí.“

Ze zrušujícího rozsudku tak vyplývají základní dva směry pro přezkum žalovaného rozhodnutí: 1. správné označení žalovaného, 2. krajský soud se musí zabývat povahou uložených opatření a hodnotit je z hlediska, zda nebylo zasaženo do subjektivních práv žalobce a takové hodnocení bylo třeba „pečlivě“ odůvodnit.

Krajský soud předně v souladu s výše uvedeným právním názorem NSS uvedl správné označení žalovaného, které je uvedeno v záhlaví žalovaného rozhodnutí. Poté se zaměřil na vypořádání žalobních bodů, kdy se zaměřil na hodnocení jednotlivých částí žalovaného rozhodnutí z hlediska intenzity zásahu do subjektivních práv žalobce, a to ve vztahu k jednotlivým částem žalovaného rozhodnutí, v nichž se žalovaný vypořádával s námitkami žalobce, proti bodům označených v Protokolu o inspekci č. 1, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, včetně uložených opatření tímto protokolem, když právě zrušení žalovaného rozhodnutí ve vztahu k těmto částem Protokolu o inspekci se žalobkyně v petitu žaloby domáhala. Krajský soud vzhledem k rozsahu žaloby (18 stran), když NSS považuje takovou žalobu čítající 18 stran textu za rozsáhlou, kdy v takovém případě „*krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11.6.2014, č.j. 10Afs 18/2015-48), zvolil pro přehlednost způsob, kdy nejprve uvede obsah jednotlivého žalobního bodu uvedeného v žalobě vztahujícího se k části žalovaného rozhodnutí, v němž se žalovaný vypořádává s konkrétní námitkou žalobce proti jednotlivému konkrétnímu bodu v Protokolu o inspekci kvality poskytování sociálních služeb, která se uskutečnila ve dnech 26.5. – 28.5.2014 u žalobce, a poté hned ke každému takto uvedenému žalobnímu bodu uvede krajský soud svůj konkrétní závěr.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl svou argumentaci k jednotlivým žalobním bodům. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné konstatovat, že žalobce poněkud nepřehledně zkombinoval v žalobě označení jednotlivých námitek, které uvedl a označil je čísly již v námitkách proti Protokolu o inspekci poskytování sociálních služeb ze dne 14.8.2014 (tj. jednalo se o tyto námitky ze dne 14.8.2014, Protokol o inspekci poskytování sociálních služeb byl vydán dne 24.7.2014 pod č.j. UP/26461/14/PA – dále v textu jen „Protokol o inspekci“ nebo jen „Protokol“), když do žaloby uvedl i případy, kdy bylo námitkám vyhověno (v takovém případě se soud k žalobnímu bodu, ve kterém je uvedeno, že „*námitce bylo zcela vyhověno*“, vypořádává tak, že konstatuje, že pokud bylo námitce vyhověno, tak žalobkyně nemohla být žalovaným rozhodnutím krácena na svých subjektivních právech, když nepovažuje za nutné k tomu uvádět další bližší „podrobnou“ argumentaci). V jednotlivých částech žaloby označených pod body I. – IX. (tyto body posuzoval krajský soud jako žalobní body, čili krajský soud vycházel

z toho, že v žalobě je obsaženo celkem 9. žalobních bodů, ve kterých jsou uvedeny jednotlivé žalobní námitky) jsou obsaženy jednotlivé žalobní námitky, které z části se shodují, (resp. jsou zkopírovány), z námitek žalobkyně proti Protokolu o inspekci ze dne 14.8.2014 a z části jsou v nich uvedeny námitky proti žalovanému rozhodnutí, ve kterých se žalovaný vypořádával s těmito námitkami proti Protokolu, přičemž námitky proti Protokolu o inspekci ze dne 14.8.2014 se týkají jednotlivých kontrolních zjištění obsažených v Protokolu o inspekci pod čísly 1 – 10. Tato kontrolní zjištění označila žalobkyně poněkud nelogicky „jako body“ v petitu žaloby, proti kterým žaloba směřuje, když se jedná o „body“ resp. kontrolní zjištění obsažené v protokolu pod č. 1, 3, 4, 5, 6, 8, 9 a 10. Krajský soud tak k jednotlivým žalobním bodům obsaženým v žalobních bodech uvedených v částech žaloby pod čísly I. – IX. uvádí nejprve obsah námitek uvedených v těchto žalobních bodech a dále hned ke každému svůj závěr:

I.

Žalobce namítl, že žalované rozhodnutí postrádá poučení o možnosti opravného prostředku, je označeno pouze „jako vyrozumění“ o námitkách, přestože se fakticky jedná o rozhodnutí, žalobce „upozorňuje“ na chybné číselné označení ve vyrozumění o vyřízení námitek, tedy v žalovaném rozhodnutí.

Ad. I.

Námitky v tomto žalobním bodu považoval krajský soud za nedůvodné. Protokol o inspekci obsahuje veškeré náležitosti dle kontrolního řádu, podle kontrolního řádu (§ 13) lze podat podle kontrolního zjištění námitky, to v daném případě žalovaný učinil, přičemž o námitkách dle kontrolního řádu rozhodoval nadřízený orgán kontrolujícího subjektu, a to v souladu s ust. § 14, tj. žalovaným rozhodnutím, které bylo v souladu s ust. § 14 označeno jako vyrozumění o vyřízení námitek (dále jen „žalované rozhodnutí“ nebo jen „vyrozumění“), když některým námitkám bylo vyhověno, některým bylo vyhověno jen částečně a další byly zamítnuty. Na tomto místě soud opakuje předchozí závěr o tom, že pokud žalobce v žalobě poukázal i na ty části žalovaného rozhodnutí, ve kterých bylo vyhověno námitkám, tak v tomto případě nelze ani z žaloby seznat, proč žalobce uvedl v žalobě i tuto část žalovaného rozhodnutí, kdy mu bylo vyhověno, přičemž ani neuvedl důvody, ze kterých by považoval toto rozhodnutí v uvedených částech za takové, kterým by byl krácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Soud není povinen vyhledávat za žalobce námitky proti této části žalovaného rozhodnutí (srov. např. bod III. v části vztahující se k rozhodnutí o námitce č. 5 ke kontrolnímu zjištění č. 3, kdy námitce bylo zcela vyhověno, dále pak v části IV. žaloby ve vztahu k námitce č. 5 ke kontrolnímu zjištění č. 3, kdy námitce bylo též zcela vyhověno a námitce obsažené v části VIII. žaloby, kdy se jednalo o námitku č. 10 ke kontrolnímu zjištění č. 9, kdy rovněž bylo námitce zcela vyhověno). Tyto části žaloby, resp. námitky, ve kterých žalobce pouze konstatuje, že námitce bylo zcela vyhověno, považuje krajský soud za nedůvodné, když z nich nevyplynul žádný závěr o krácení práv žalobce. Jestliže úkon správního orgánu není výslovně označen jako rozhodnutí, a to v daném případě navíc takto nebyl označen v souladu s platnou právní úpravou, když podle § 14 kontrolního řádu je o námitkách kontrolovaného subjektu proti kontrolním zjištěním rozhodováno tak, že nadřízený orgán kontrolujícího subjektu vydá pouze vyrozumění o vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění uvedeném v Protokolu o kontrole. Rovněž není vadou, když žalované rozhodnutí „postrádá“ poučení o možnosti opravného prostředku, neboť platná právní úprava pro vyrozumění o vyřízení těchto námitek proti kontrolním zjištěním to nestanoví. Navíc, i kdyby tomu tak bylo, jednalo by se pouze o formální pochybení, neboť proti tomuto vyrozumění

žádný opravný prostředek není, a i kdyby o tom měl být žalobce poučen, tak nevyužitím opravného prostředku, který neexistuje, nemůže být žalobce krácen na svých právech, tím spíše nemůže být krácen na svých právech tím, že by o tom nebyl poučen v žalovaném rozhodnutí. Ve vztahu k nesprávnému číslování jednotlivých bodů výroku je třeba uvést, že se jedná o nedůvodnou námitku, když číselné označení není ve vztahu k jednotlivým námitkám jediné, protože výroky odůvodnění obsahují vedle číselného označení ještě slovní popis námitek, ze kterého je zřejmé, o kterou námitku se jedná. Takové pochybení nemůže způsobit neurčitost či nesrozumitelnost výroku, když je třeba posuzovat obsah tohoto rozhodnutí nejen z hlediska jeho formálního označení, resp. výroky rozhodnutí, ale i z hlediska jeho obsahu. Žalobní bod I. tak krajský soud shledal za nedůvodný.

II.

Tento rozsáhlý žalobní bod obsahuje několik žalobních námitek, kterými žalobce napadá kontrolní zjištění č. 1 (ve smyslu petitu žaloby se jedná o bod č. 1), ve kterém je obsaženo několik „výtek“, kdy jednak je žalobci vytýkáno, že nenaplnuje své poslání, tj. že klientům neumožňuje žít běžným způsobem života („běžný život v Domově“), dále, že má žalobce nesprávně stanovenou cílovou skupinu, tj. nezohlednil požadavek zákona o sociálních službách a Standardy kvality sociálních služeb (dále jen „standards kvality“) vymezené vyhláškou č. 505/2006 Sb., k provedení zákona o sociálních službách, v platném znění (dále jen vyhl. č. 505/2006 Sb.), jedná se o kritérium č. 1a a žalobce nevymezil, že jde o osoby v nepříznivé sociální situaci. Žalobci dále bylo vytknuto, že má nesprávně stanovenou cílovou skupinu, kdy v rozporu se zákonem o sociálních službách a ze standardy kvality žalobce vymezil cílovou skupinu tak, že umožňuje poskytovat všem seniorům ve věku nad 75 let bez ohledu na to, zda se ocitli v nepříznivé sociální situaci (tato výtku je označena jako „cílová skupina 75 let“). Dále žalobce nedodržel věkovou hranici („nedodržení věkové hranice“). Další výtku je vymezena jako „negativní vymezení cílové skupiny“, kdy žalobci bylo vytknuto, jak stanovil okruh osob, které nemohou být přijaty do zařízení, a to že přijaty nemohou být osoby závislé na alkoholu, drogách či jiných látkách. Tato formulace dle žalovaného není v souladu se zákonem o sociálních službách, neboť poskytnutí pobytové sociální služby se vylučuje, jestliže chování osob by z důvodu duševní poruchy závažným způsobem narušovalo kolektivní soužití (§ 91 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 36 písm. c) vyhl. č. 505/2006 Sb.), když důvodem nepřijetí je chování osoby, které narušuje kolektivní soužití, avšak nikoliv duševní porucha – závislost sama o sobě. Dále se jedná o výtku „zápisy z porad“, kdy žalobce jako poskytovatel sociální služby je povinen průběžně kontrolovat a hodnotit, zda je způsob poskytování sociální služby v souladu s definovaným posláním, cíli a zásadami sociální služby a osobními cíli jednotlivých osob (kritéria č. 15a standardu kvality). Žalobce pak k jednotlivým „výtkám“ obsažených v kontrolním zjištění č. 1 polemizuje se závěry uvedenými v protokolu a v žalovaném rozhodnutí. K výtce „běžný život v Domově“ uvádí, že žádné pobytové zařízení nemůže svým uživatelům zajistit ve zcela shodném rozsahu takový způsob života, na který byli zvyklí před příchodem do domova pro seniory. Pojem „běžný způsob“ není zcela nikde závazně upraven, kolektivní zařízení bude přinášet vždy určitou míru „režimových“ opatření, skutečné nahrazení „běžného způsobu života“ je nereálným cílem. Před přijetím do zařízení byli uživatelé podrobně seznámeni s vnitřními pravidly, zařízení si nejprve prohlédli a pak následně uzavírali smlouvu o poskytnutí sociální služby, k uzavření smlouvy nebyli nuceni. K výtce „cílová skupina 75 let“ žalobce namítl, že to, jak má být cílová skupina správně vymezena, není upraveno žádným obecně závazným právním předpisem. Při formulaci cílové skupiny žalobce vycházel z dikce zákona, z charakteristiky uvedené u každého druhu sociální služby, v zařízení se poskytují pobytové

sociální služby osobám, které mají sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku a jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby s tím, že si žalobce okruh těchto osob zúžil na věk 75 let. Odůvodnění žalovaného je irelevantní, protože žalobce má řádně zaregistrovanou sociální službu – domov pro seniory, cílovou skupinu pro domov pro seniory určuje zákon o sociálních službách, § 49 odst. 1, ve kterém je vymezena cílová skupina. Není třeba, aby žalobce sám vymezoval něco, co je již uvedeno v právní normě. Ve výtce označené jako „nedodržení věkové hranice“ (krajský soud podotýká, že se jedná stále o kontrolní zjištění č. 1, resp. o žalobní námitky v žalobním bodu I. žaloby směřující proti kontrolnímu zjištění č. 1) žalovaný „nevzal v potaz“, že současné vymezení cílové skupiny má žalobce zaregistrováno až od 28.5.2010, přičemž žalovaný vytknul žalobci umístění dvou osob mladších 75 let, které byly přijaty ještě před působností zákona o sociálních službách a před novou registrací od 28.5.2010, přičemž tato podmínka týkající se věku přijímaných uživatelů „platí“ jen pro nově nastupující žadatele (tento závěr se vztahoval k panu M., který byl do zařízení přijat ještě před působností zákona o sociálních službách). Druhý případ se týkal matky V.Š. a dcery slečny H.Š., kdy matce bylo v době přijetí do zařízení 86 let a dceři 58 let (invalidní důchodkyně), kdy obě ženy splňovaly dikci zákona o sociálních službách – ust. § 49 odst. 1, jednalo se o osoby, které měly sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku a jejichž situace vyžadovala pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby a tuto pomoc nebylo možné zajistit jinak. Ve vztahu k výtce směřující proti „negativnímu vymezení“, kdy zákon o sociálních službách připouští odmítnutí zájemců o službu i s ohledem na negativní vymezení okruhu osob (§ 91 odst. 3 zákona o sociálních službách), žalobce namítl, že žalovaný neprokázal, že by žalobce podle § 36 vyhl. č. 505/2006 Sb. nesprávně odmítl konkrétního uživatele, zamítnutí námitky v žalovaném rozhodnutí nemá logické zdůvodnění, žalovaný v podstatě opakuje argumentaci žalobce jen s tím rozdílem, že ji „obrací proti žalobci“. Ve vztahu k výtce „zápisy z porad“ žalobce poukazuje na to, že „nikde“ není stanovena povinnost vést písemnou dokumentaci o uskutečněných poradách. Požadavek žalovaného na předložení písemných záznamů, tj. zápisů z porad k prokázání splnění standardu kvality (tj. č. 15, kritérium a), nemá opodstatnění, dané kritérium tuto povinnost žalobci neukládá.

Ad II.

Krajský soud se nejprve v intencích závazného právního názoru NSS ve zrušujícím rozsudku zaměřil na posouzení toho, zda kontrolním zjištěním č. 1 v rozsahu uvedených výtek bylo či nebylo zasaženo do subjektivních práv žalobce a dospěl k závěru, že pouze v případě výtky týkající se „nedodržení věkové hranice“ nebyla žalobci uložena žádná opatření k nápravě, čili v části této námitky nemohla být žalobkyně nijak krácena na svých právech. Avšak v případě dalších částí tohoto kontrolního zjištění (výtky „běžný život v domově, cílová skupina 75 let“, „negativní vymezení cílové skupiny“ a „zápisy z porad“) byly žalobkyni uložena opatření ke kontrolnímu zjištění, přičemž z poučení na str. 42 protokolu vyplývá, že uložená opatření musí žalobce splnit ve lhůtě stanovené v protokolu a podat písemnou zprávu o jejich plnění, a že v případě, pokud tato opatření nebudou splněna či nebude podána písemná zpráva o jejich plnění, tak se žalobce dopustí správního deliktu, za který mu může být uložena pokuta až do výše 50.000 Kč (§ 107 odst. 5 písm. c) zákona o sociálních službách). V tomto případě by nesplněním uložených opatření týkajících se těchto „výtek“ zahrnutých v kontrolním zjištění č. 1 protokolu o inspekci mohlo být zasaženo do subjektivních práv žalobce, za které lze nepochybně považovat i uložení zmíněné pokuty v případě, že by tyto výtky byly nedůvodné. Krajský soud se tak musel zaměřit na přezkum kontrolního zjištění č. 1 ve vztahu k těmto konkrétním jednotlivým výtkám, přičemž dospěl k těmto závěrům:

a) Běžný život v Domově

Mezi účastníky není sporné, že žalobce jako poskytovatel sociální služby sám stanovil své poslání takto: „*Dům klidného stáří poskytuje sociální služby, umožňující lidem žít běžným životem při zachování jejich důstojnosti, samostatnosti a možnosti o své osobě sami rozhodovat v prostředí, které se poskytovatel snaží co nejvíce přizpůsobit jejich potřebám*“. Žalobci je třeba dát za pravdu, že pojem „běžný způsob“ života není zcela nikde závazně právně definován, když pouze v § 3 písm. e) zákona o sociálních službách je uvedeno, že „*sociálním začleňováním proces, který zajišťuje, že osoby sociálně vyloučené nebo sociálním vyloučením ohrožené dosáhnou příležitosti a možností, které jim napomáhají plně se zapojit do ekonomického, sociálního i kulturního života společnosti a žít způsobem, který je ve společnosti považován za běžný*“. Úřad práce ČR pak v protokolu o inspekci uvedl, že uvedené poslání není v praxi naplňováno, když „*domov neumožňuje žít svým klientům běžným životem – služba má v řadě ohledů režimový charakter, kterému se musejí klienti přizpůsobovat*“ (viz také zjištění u kritérií 5b, 8a, 13b). Lze nepochybně souhlasit s Úřadem práce ČR, který v tomto protokolu uvedl, že zmíněné poslání „*je v souladu se zákonem stanovenými základními zásadami poskytování sociálních služeb, druhem sociální služby a individuálně určenými potřebami osob, kterým je sociální služba poskytována*“, avšak jeho závěr o tom, že toto poslání není v praxi naplňováno, nepovažuje krajský soud za dostatečně zdůvodněné, když k tomu uvádí v rozsáhlém protokolu čítajícím 42 stran jedinou větu o tom, že služba má v řadě ohledů režimový charakter, kterému se musejí klienti přizpůsobovat a odkazuje na další části protokolu, resp. na kritéria 5b, 8a a 13b, a to ještě nevyčerpávajícím způsobem. Zároveň lze souhlasit s názorem žalobce o tom, že kolektivní zařízení bude přinášet vždy určitou míru „režimových“ opatření, když skutečné nahrazení běžného způsobu života je nereálným cílem. Pokud však podle názoru žalovaného a dle úřadu práce toto poslání není v praxi naplňováno, tak by neměl pouze odkázat na režimový charakter služby „*v řadě ohledů*“, ale konkrétně uvést o jakéže se to konkrétní režimy jedná a jak konkrétně neumožňují „*lidem v nepříznivé sociální a životní situaci žít běžným životem, při zachování jejich důstojnosti, samostatnosti a možnosti o své osobě sami rozhodovat v prostředí, které se poskytovatel snaží co nejvíce přizpůsobit jejich potřebám*“. Z uvedené citace vyplývá, že se jedná o běžný život lidí v nepříznivé sociální a životní situaci, tedy je zcela z takového vymezení zřejmé, že se nebude jednat o ty, kteří „žijí běžným životem“ v příznivé sociální a životní situaci, tedy v projednávané věci bude zcela pochopitelné, že služba může mít „v řadě ohledů režimový charakter“. Žalovanému by bylo možné přisvědčit pouze v případě, když by intenzita rozsahu těchto režimových „opatření“ nebyla proporcionální ve vztahu k „běžnému životu“ klientů, kteří se nacházejí v nepříznivé sociální a životní situaci a žijí běžným životem takové situaci odpovídající v Domě klidného stáří. V každém případě by však měl žalovaný, resp. kontrolující subjekt, vymezit konkrétně tyto režimové charaktery a jejich „ohledy“, a poté toto vymezení aplikovat na nikoliv běžný život jakéhokoliv člověka, ale pouze těch, kteří se nacházejí v nepříznivé sociální a životní situaci. Žalované rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné, když žalovaný tuto vadu protokolu o inspekci neodstranil a ani na základě námitky žalobce proti protokolu týkající se této výtky nebyl dostatečně objasněn důvod žalovaného rozhodnutí obsahující zamítnutí této námitky. Jedná se tedy o vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., tj. o vadu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

b) Cílová skupina 75 let

V tomto případě lze dát za pravdu žalovanému, který v žalovaném rozhodnutí uvedl, že „poskytovatelem vymezená cílová skupina by tak umožňovala poskytovat služby všem seniorům ve věku nad 75 let bez ohledu na to, zda se ocitli v nepříznivé sociální situaci“. Žalobce naopak tvrdí, že cílovou skupinu určuje zákon o sociálních službách v § 49 odst. 1 a nebylo tedy třeba, aby žalobce sám vymezoval něco, co je již uvedeno v právní normě. Mezi účastníky není sporu o tom, že cílovou skupinu si žalobce vymezil tak, že se jedná o „seniory od 75 let“, přičemž služba není určena pro občany, u kterých v důsledku projevů agresivity dochází k opakovanému porušování kolektivního soužití, anebo trpí významnou poruchou osobnosti, která by narušovala klidné soužití s ostatními uživateli sociální služby, závislé na alkoholu, drogách či jiných látkách, trpících infekčním onemocněním (hepatitida, TBC, MRSA, AIDS, pohlavní choroby), nebo s diagnózou bacionosiče. Úřad práce k tomu správně uvedl a krajský soud považuje jeho kontrolní zjištění za správné, že toto vymezení není v souladu se zákonem o sociálních službách, když jednak nelze cílovou skupinu vymezit pouze jako seniory od 75 let, protože podle § 1 odst. 1 zákona o sociálních službách mají sociální služby poskytovat pomoc a podporu pouze lidem v nepříznivé sociální situaci a uživatelem sociální služby se tak tudíž nemůže stát každý senior starší 75 let, což by toto vymezení umožňovalo. Zároveň za vymezení cílové skupiny nelze přijmout občany závislé na alkoholu, drogách či jiných látkách, takové důvody odmítnutí žadatele cílové skupiny rovněž zákon nepřipouští, způsob, jakým žalobce negativně vymezil cílovou skupinu je v rozporu s § 91 o sociálních službách, když podle § 91 odst. 3 zákona o sociálních službách poskytovatel sociálních služeb může odmítnout uzavřít smlouvu o poskytování sociálních služeb, pouze pokud neposkytuje sociální službu o kterou osoba žádá, nemá dostatečnou kapacitu k poskytnutí sociální služby, zdravotní stav vylučuje poskytnutí takové sociální služby či osobě, která žádá o poskytnutí této služby, vypověděl v době kratší než 6 měsíců před touto žádostí smlouvu o poskytnutí téže sociální služby z důvodu porušování povinností vyplývajících ze smlouvy. V tomto případě je argumentace žalovaného, resp. již kontrolujícího subjektu zcela správná a zákonná, a žádná argumentace ji nemůže zpochybnit. Ostatně v § 49 odst. 1 zákona o sociálních službách není cílová skupina uvedena tak, jak ji uvedl žalobce, když podle § 49 odst. 1 v domovech pro seniory se poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Žalobce však vymezuje poskytování pobytových služeb jakékoliv osobě starší 75 let, tedy i takové, která nemá sníženou soběstačnost z důvodu věku, jejíž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Ve smyslu výkladu žalobce by tak každá osoba nad 75 let byla osobou ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona o sociálních službách, což považuje krajský soud za zcela absurdní, neboť stačí se „rozhlédnout kolem sebe“, kdy často jsou daleko mladší lidé méně soběstační než někteří „čilí důchodci“, kteří se vyskytují mezi dosud velmi aktivními jedinci (např. herci, zpěváci, atd.). Námitku žalobce ve vztahu k této výtce považoval krajský soud za nedůvodnou.

c) Nedodržení věkové hranice

Ve vztahu k této výtce nelze z protokolu zjistit, že by bylo uloženo nějaké opatření k nápravě, ostatně konstatoval i žalovaný ve vyjádření k žalobě a toto odpovídá i obsahu protokolu. V takovém případě nemohl být žalobce nijak krácen na svých právech a nelze se tak ani proto logicky zabývat „povahou těchto uložených opatření“ ve smyslu závěru obsaženém ve zrušujícím rozsudku NSS a hodnotit, zda bylo zasaženo do subjektivních práv žalobce.

d) Negativní vymezení

Krajský soud zde odkazuje na argumentaci uvedenou ve vztahu k výtce „cílová skupina 75 let“ (ad b/), kdy krajský soud považoval za správný závěr kontrolujícího subjektu uvedeném v protokolu, podle kterého vymezení cílové skupiny „klientů“ žalobce nebylo v souladu se zákonem o sociálních službách, a to „ve dvou pohledech“, tj. jak soud již ve vztahu k této předchozí námitce, resp. v předchozí výtce uvedl, nelze cílovou skupinu vymezit pouze jako senioři od 75 let a jak správně konstatoval kontrolující subjekt, *„za druhé, podle vymezení cílové skupiny nelze přijmout občany závislé na alkoholu, drogách či jiných látkách. Tyto důvody odmítnutí žadatele z cílové skupiny však zákon nepřipouští. Způsob, jakým poskytovatel negativně vymezil cílovou skupinu, je tedy v rozporu s § 91 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů“*. Jak vyplývá z obsahu negativního vymezení uvedeného v § 91 zákona o sociálních službách (viz citace soudu v argumentaci vztahující se k více ad b), není možné nepřijmout osobu, která je alkoholikem či osobu závislou na drogách či jiných látkách, aniž by bylo prokázáno, že tato jeho závislost závažným způsobem narušuje kolektivní soužití. Jak správně uvedl žalovaný, *„samotný předpoklad, že osoba trpící alkoholismem či jinou závislostí bude závažným způsobem narušovat kolektivní soužití, není relevantním důvodem pro odmítnutí zájemce o službu“*. To, že žalovaný neuvedl *„alespoň jeden příklad nesprávného odmítnutého konkrétního uživatele“* není pro tento závěr relevantní, protože v daném případě se tato výtká týká způsobu vymezení, resp. negativního vymezení způsobu přijímání žadatelů o poskytování sociálních služeb v zařízení provozovaném žalobcem v souladu se zákonem o sociálních službách. Tato námitka ve vztahu k této výtce nebyla důvodná.

e) Zápis z porad

Z protokolu a z rozhodnutí žalovaného vyplývá skutečnost, kterou žalobce ani v žalobě nezpochybnil, že totiž v dokumentu Standard č. 15 Zvyšování kvality sociální služby žalobce jako poskytovatel služeb uvádí, že *„průběžně kontroluje a hodnotí, zda způsob poskytování sociální služby je v souladu s definovaným posláním, cíli a zásadami sociální služby a osobními cíli jednotlivých osob“*, a že *„k hodnocení slouží pravidelné porady“*. Rovněž nepopřel závěr kontrolujícího orgánu, že z debaty s pracovníky žalobce vyplynulo, že *„při poradách se soulad nehodnotí; zápisy z porad neobsahují žádné záznamy o reflexi toho, na kolik je praxe služby v souladu s veřejným závazkem, ani záznamy o případných důsledcích takové reflexe“*. Z žádného podkladu tedy nevyplynulo, a ostatně to ani žalobce nenamítl, že by tento legitimní požadavek žalobce plnil. Ve smyslu závěru obsaženém ve zrušujícím rozsudku tak bylo třeba hodnotit opatření přijaté kontrolujícím subjektem ve vztahu k tomuto kontrolnímu zjištění, tj. zda je toto opatření přiměřené, nezasahuje neoprávněně do subjektivních práv žalobce, nekrátí ho na jeho právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Ve vztahu k tomuto kontrolnímu zjištění a k této výtce kontrolující subjekt uvedl, že opatřením k tomuto zjištění je: *„průběžně kontrolovat a hodnotit, zda je způsob poskytování sociální služby v souladu s definovaným posláním, cíli a zásadami sociální služby a osobními cíli jednotlivých osob“*. Kontrolující subjekt tedy neukládá žalobci, aby vedl písemné záznamy k prokázání splnění tohoto kritéria, pouze mu ukládá to, co on sám má plnit a neplní. K této souvislosti je třeba dodat, že sice žalobce může prokázat doplnění tohoto kritéria jinými způsoby, např. svědeckými výpověďmi, tj. nejen zápisy z porad, ale lze legitimně a rozumně očekávat, že o plnění tohoto kritéria bude žalobce vést písemné záznamy, a to v samotném

zájmu žalobce tak, aby příště nebyl shledán opětovně tento nedostatek v jeho činnosti. Tato námitka byla tedy nedůvodná.

III.

V tomto žalobním bodu jsou obsaženy žalobní námitky žalobce směřující vůči výtkám obsažených v protokolu pod bodem 3, tj. jedná se o výtky obsažené v kontrolním zjištění č. 3 (slovy žalobce z petitu v bodu 3 zmíněného protokolu). Úvodem soud konstatuje, že zde je obsaženo, poněkud nepochopitelně, to, že námitce č. 5 bylo žalovaným rozhodnutím vyhověno, proto jak již soud jednou uvedl, nelze hodnotit ani dopad opatření na práva žalobce, když ve vztahu k této námitce žádné opatření uloženo nebylo.

Krajský soud z důvodu rozsáhlosti žalovaného rozhodnutí, zmíněného protokolu a potažmo i žaloby bude nadále v rozsudku pouze uvádět žalobní námitky ve vztahu k jednotlivým výtkám a závěrům žalovaného jich se týkajících, poté hned ke každé této námitce uvede své vlastní závěry z důvodu přehlednosti.

a) Střet zájmu

Žalobce k této námitce reagoval na výtku ke kontrolnímu zjištění obsaženém pod č. 3 protokolu, podle něhož „*rovněž příslušný interní materiál obsahuje ve výčtu situací střetu zájmu např. ...uživatel odmítá větu nebo léčebný postup ordinovaný lékařem, ..., uživatel si přeje kouřit na pokoji, ... Tyto situace představují spíše nesoulad názoru nebo přání uživatele s pravidly zařízení nebo odborným přesvědčením pracovníků, a jistě si zaslouží být řešeny, nicméně nepředstavují střet zájmu dle požadavku zákona, neboť z nich není zřejmý zájem poskytovatele*“. Žalobce namítá, že pojem střet zájmů česká právní úprava nedefinuje, dále namítl, že seznam těchto situací je z principu otevřený a je třeba „*oprotit od nároku na taxativní vyjmenování situací (všech možných porušení práv a střetů zájmů)*“, při inspekci je tak vždy napadnutelný jako neúplný. Žalobce považuje odůvodnění plnění kritéria obsažené ve standardu č. 2 ochrana práv za dostatečné a „*adekvátní*“, „*žalobce toto kritérium splňuje tehdy, pokud má tato vnitřní pravidla písemně zpracována, protože zákon o sociálních službách ani prováděcí vyhláška nijak blíže nedefinují případy, kdy ke střetu zájmu může dojít, a nechává ji na žalobci, aby podle svých konkrétních podmínek sám tyto situace identifikoval*“. Žalovaný neoznačil ustanovení právních předpisů, která měla být podle něj porušena.

Ad a)

Jak vyplývá z protokolu, kontrolující subjekt žalobci v této části kontrolních zjištění vytknul, že dostatečně neuplatňuje vnitřní pravidla, která by vymezovala situace, kdy může dojít ke střetu zájmu poskytovatele a klienta (srov. str. 16 protokolu a kritérium 2b Standardu kvality). Na str. 13 poté kontrolující subjekt v protokolu konstatoval, že žalobce sice pravidla má, ale nedostatečná, když pracovníci neměli o střetu zájmu jasnou představu. Jak vyplývá z protokolu, jsou v něm obsaženy rozsáhlé závěry kontrolujícího subjektu, které jsou podloženy dostatečnými podklady tohoto kontrolního zjištění (rozhovory s pracovníky, složka standardy kvality, pozorování, zjištění externího spolupracovníka, domácí řád atd.), ostatně tyto konkrétní skutečnosti zjištěné kontrolujícím subjektem žalobce ani v žalobě nepopřel. Z těchto zjištěných skutečností obsažených v protokolu opravdu vyplývá, že žalobce sice vnitřní pravidla má, ale že v praxi nemá jasnou představu o jejich realizaci. Je sice pravdou, jak tvrdí žalobce, že zákon pojem „střet zájmu“ neupravuje, to však nic nemění na tom, že je

právě na žalobci jako poskytovateli služeb dle zákona o sociálních službách, aby nejen formálně tento pojem ve svých předpisech vymezil, ale aby vymezil jasně, kdy může dojít ke střetu jeho zájmu se zájmy osob, kterým poskytuje sociální službu. Samozřejmě to nelze učinit vyčerpávajícím způsobem, ostatně z protokolu a ani z žalovaného rozhodnutí nevyplývá, že by nebylo možné tyto situace uvést alespoň demonstrativně. V této souvislosti uložené opatření k nápravě, tj. „*dopracovat a v praxi důsledně uplatňovat vnitřní pravidla, která by vymezovala a řešila situace, kdy může dojít ke střetu zájmu*“, nepovažuje soud za nepřiměřené, kterým by bylo neoprávněně zasazeno do subjektivních práv žalobce. Tato námitka tedy byla nedůvodná.

b) Počet ošetřujícího personálu

Žalovaný zde hodnotil počet zaměstnanců celkově jako nedostatečný, kdy kontrolující subjekt se zaměřil na posuzování kritéria 2b Standardu kvality, přičemž závěr o nedostatečném personálním zajištění s ohledem na potřeby adresátů sociálních služeb vycházel z příslušného podkladu, tj. ze zjištění externího spolupracovníka, který ve vztahu k personálu uvedl, že se jedná o nedostatečný počet, „*na noc pouze jedna noční sestra*“ (srov. str. 13 protokolu).

Ad b)

Ve vztahu k této části kontrolního zjištění nebylo uloženo žádné konkrétní opatření k nápravě, proto žalobce nemohl být krácen na svých subjektivních právech, tato námitka nebyla důvodná.

c) Podmínky pro službu, d) Počet WC

Námítka žalobce ve vztahu k těmto výtkám kontrolujícího subjektu se týkala závěru kontrolujícího subjektu ve vztahu k hodnocení k naplňování kritéria 13a Standardu kvality sociálních služeb, podle kterého žalobce jako poskytovatel sociálních služeb zajišťuje materiální, technické a hygienické podmínky přiměřené druhu poskytované sociální služby a její kapacitě, okruhu osob a individuálně určené potřebám osob. Kontrola se tedy týkala způsobu naplňování tohoto kritéria a na str. 14-16 jsou uvedeny její závěry vyplývající z konkrétních skutkových zjištění a jejich zhodnocení. Tyto závěry jsou podloženy dostatečnými podklady pro kontrolní zjištění, tj. rozhovory s respondenty, tj. s uživateli, tj. zejména s adresáty sociálních služeb bydlících v objektu provozovaném žalobcem, rozhovory s pracovníky, pozorováním, zjištěním externího spolupracovníka atd. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že krajská hygienická stanice vydala souhlas s užíváním budovy, v němž jsou služby poskytovány, namítl, že v ČR neexistují závazné normy technické a provozní, které by určovaly maximální počet lůžek na pokojích, velikost a minimální vybavenost pokojů atd. Na druhé straně však žalobce nepopřel konkrétní skutková zjištění obsažená v protokolu a pouze z poukazu žalobce na kolaudační souhlas a na absenci konkrétního vymezení počtu lůžek na pokojích uživatelů atd., v závazných normách nelze dospět k závěru, že tato kontrolní zjištění nemohla najít odraz v přijatém opatření ke kontrolnímu zjištění, kterým bylo „*zajistit takové materiální, technické a hygienické podmínky, které budou odpovídat druhu poskytované služby, její kapacitě, okruhu osob jejich individuálně určených potřebám*“. K tomu soud uvádí, že krajská hygienická stanice pouze posuzovala zajištění hygienických podmínek z hlediska souladu účelu užívání stavby s jejím stavebně technickým určením, avšak nemohla se z důvodu absence dostatku své pravomoci zabývat hodnocením

zajištění úrovně poskytovaných služeb pro adresáty poskytovaných sociálních služeb. Kontrolní zjištění zahrnují závěry, které ani žalobce nepopřel, takže lze je považovat za nesporné, že materiální, technické a hygienické podmínky nebyly přiměřené druhu poskytovaných sociálních služeb a jejich kapacitě, okruhu osob a individuálně určeným potřebám osob, jak stanoví standardy kvality (č. 13). V podrobnostech ve vztahu ke konkrétním zjištěním krajský soud odkazuje na obsah protokolu (zejména str. 14 – 16) s tím, že závěr kontrolujícího subjektu týkající se této výtky je těmto zjištěním přiměřený, resp. je s těmito skutkovými zjištěními souladný a uložené opatření k nápravě tomu odpovídá a nezastavuje do subjektivních práv žalobce neoprávněně. Ostatně argumentem ad absurdum ve smyslu této žalobní námítky, by bylo možné dospět k závěru, že když uvedená budova byla zkolaudována a v České republice neexistují závazné normy technické a provozní, takže pouze stačí, když si poskytovatel sociálních služeb vymezí v obecné formě svou povinnost zajistit materiální, technické a hygienické podmínky odpovídající druhu poskytované služby a v praxi toto kritérium nebude dodržovat s odkazem na „neexistující závazné normy“ a na souhlas hygieny. Námítkou týkající se „počtu WC“ žalobce brojil proti kontrolnímu zjištění vztahujícího se rovněž k hodnocení kritéria standardu kvality č. 13 a nedostatečný počet toalet byl jednou ze zjištěných okolností (srov. str. 15 protokolu). Žalobce zde rovněž argumentuje tím, že počet vybavení a dosažitelnost WC byl kontrolován krajskou hygienickou stanicí a byl vyhodnocen jako splňující současné předpisy. K tomu krajský soud odkazuje na předchozí argumentaci, tj. že pro závěry kontrolujícího subjektu nebylo určující hodnocení hygienických podmínek KHS ale to, jakým způsobem a jakou měrou samo prostředí a provozní podmínky za řízení umožňující uživatelům naplňovat jejich individuálně určené potřeby, což nemůže být předmětem kontroly prováděné hygienickou stanicí. Kontrolní zjištění žalobce nepopřel, navíc žalovaný částečně vyhověl námítkám žalobce a opravil formulaci použitou kontrolujícím subjektem v protokolu tak, že na druhém patře je k dispozici celkem 5 + 1 WC, a že počet a především dosažitelnost je nevyhovující. Byl tedy opraven údaj o počtu WC ve druhém patře z původních 5 na 5 + 1, byl však ponechán závěr o nedostatečném počtu a dosažitelnosti, který se opírá o konkrétní skutková zjištění a podklady, které žalobce v žalobě žádnou věcnou námítkou nenapadl, takže pokud v uloženém opatření ke kontrolnímu zjištění přijal kontrolující subjekt závěr o tom, že žalobce musí zajistit takové materiální, technické a hygienické podmínky, které budou odpovídat druhu poskytované služby, jejich kapacitě, okruhu osob, jejich individuálně určeným potřebám, tak takový závěr nemohl zasáhnout do subjektivních práv žalobce. Tyto námítky považoval soud za nedůvodné.

IV.

V tomto žalobním bodu napadal žalobce kontrolní zjištění č. 3. Ve vztahu k výtce „signalizace“ uvedl, že bylo námítky zcela vyhověno, proto soud dost dobře nechápe, jak by mohl být žalobce krácen na svých právech, když logicky v případě, že bylo námítky vyhověno, nemohly a nebyly ani žádná opatření k nápravě. S touto námítkou se tedy věcně krajský soud ani zabývat nemohl, ostatně žalobkyně žádnou argumentaci k tomu ani v žalobě neuvedla. K dalším námítkám týkajících se dále uvedených výtek kontrolujícího subjektu vztahujících se ke kontrolním zjištěním č. 3, krajský soud uvádí:

a) Pády, b) „Uváznutí ve výtahu“, c) „Pracovní postupy“

Žalobce brojí proti závěru kontrolujícího subjektu a žalovaného, který se týká způsobu evidence pádů uživatelů v zařízení provozovaném žalobcem. Po popisu příčin pádů žalobce namítl, že žalovaný nedoložil, který právní předpis upravuje problematiku pádů a ukládá

žalobci, jakým způsobem má pády evidovat, povinnost zapisování pádů do chorobopisu atd. ze strany žalobce nedochází k porušení zákonných požadavků, žalovaný neprokázal porušení konkrétní právní povinnosti žalobce. K další výtce „uvíznutí ve výtahu“ žalobce namítl, že opakovaně byl žalobce informován, že se jedná o výtah s řidičem, uživatel v něm nikdy sám přepravován není, není zcela dořešeno, dílčí část kontrolního zjištění žalobce uznává. Ve vztahu k výtce „pracovní postupy“ žalobce namítl, že žalovaný konkrétně neuvádí, které pracovní postupy žalobci chybí, žalobce má písemně zpracovány pracovní postupy zaručující řádný průběh poskytování sociální služby a podle nich postupuje, tyto postupy jsou vypracovány na všechny základní činnosti taxativně vymezené v § 49 odst. 2 zákona o službách, každý pracovník má svou pracovní náplň. Opětovně žalobce poukazuje na to, že rámec ani obsah těchto pracovních postupů není obecně závaznou legislativou určen a je na podmínkách poskytovatele, jak jej vymezí. Z povahy věci vyplývá, že postupy lege artis, které si kvalifikovaní zaměstnanci (např. sestry atd.) osvojili odborným postupem, nemusí být obsahem těchto písemných postupů, neboť profesionalitu jejich provedení garantuje doklad o kvalifikaci. Všichni zaměstnanci splňují kvalifikaci stanovenou zákonem o sociálních službách, viz ust. § 109 až § 116 zákona o sociálních službách.

Ad a), b)

Výtka „pády“ byla jedním z kontrolních zjištění směřující k výtce kontrolujícího subjektu o tom, že žalobce nemá dostatečně zpracovány a v praxi neuplatňuje pracovní postupy zaručující řádný průběh poskytování služby (jedná se o posouzení kritéria 1C standardu kvality). Žalobce ani v žalobě nenapadl to, že v rámci kontrolního zjištění č. 4 kontrolující subjekt zjistil, že v případě, že se vyskytnul v zařízení pád klienta žalobce, tak na požádání vrchní sestra vypsala počet pádů v zařízení, což dále nebylo řešeno, záznam chorobopisu pro lékaře nebyl uveden, s informacemi o klientech se dále nijak „nepracuje“, nevyvozují se postupy, neevidují následné informace. Žalobce rovněž v námitkách uvedl tu námitku, kterou zopakoval v žalobě, tj. že nebylo doloženo, který právní předpis upravuje problematiku pádů, a že je na konkrétních podmínkách poskytovatele služeb, jak je vymezí. Na to reagoval žalovaný tak, že v protokolu inspekce neukládá jakoukoli povinnost, která by se týkala jiných záležitostí, než je praxe v oblasti pracovních postupů. K tomu soud uvádí, že žalovaný nemusel dokládat, *„který právní předpis upravuje problematiku pádů a ukládá tak žalobci, jakým způsobem má pády evidovat, povinnost zapisování pádů do chorobopisu atd.“*. Kontrolující subjekt a potažmo žalovaný pouze konstatovali, že žalobce má nedostatečně zpracovány a v praxi neuplatňuje pracovní postupy zaručující řádný průběh poskytování služby, což demonstrovalo právě na případech pádů, kdy tyto jsou pouze evidovány, avšak žalobce nemá zpracován konkrétní pracovní postup zaručující řádný průběh poskytování služby. O tom, že pokud se vyskytne v zařízení provozovaném žalobcem pád, tak nepochybně v rámci poskytování služby nelze ten pouze evidovat, ale je třeba, aby žalobce pro takový případ měl zpracován postup jeho dalšího řešení, vždyť je třeba přihlídnout, že se většinou nejedná o pád zcela zdravého člověka, ale že může dojít i k určitým zdravotním následkům a je třeba pro takový případ postupovat podle předem určeného způsobu řešení takové situace, a to, že pravidla pro zajištění poskytované služby včetně stanovení pravidel pro uplatnění oprávněných zájmů osob budou stanovena (v daném případě, pokud dojde k pádu uživatele zařízení provozovaného žalobcem, tak je nepochybně jeho oprávněným zájmem to, aby tato situace byla řešena, nikoliv jen pouze evidována – to vyplývá z ust. § 88 písm. d) zákona o sociálních službách). To stejné se týká i výtky „uvíznutí ve výtahu“, kdy rovněž žalobce nemá zpracován pracovní postup zahrnující pravidla po pohyb osob a přepravu uživatelů výtahem. Na tom nic nemění tvrzení žalobce o tom, že se jedná o „výtah s řidičem“, a že uživatel „není

nikdy přepravován sám“. V tomto případě žalobce přehlédl, že kontrolující subjekt nevytýká žalobci, že v případě provozování výtahu byly zjištěny nějaké konkrétní nedostatky, ale to, že nemá stanoven pracovní postup – pravidlo pro pohyb osob, přepravu uživatelů výtahem. K těmto kontrolním zjištěním, tj. týkající se výtky „pády“ a „uvíznutí ve výtahu“, tak je adekvátním uložené opatření v protokolu, tj. *„dopracovat a v praxi důsledně uplatňovat vnitřní pravidla, která by vymezovala a řešila situace, kdy může dojít ke střetu jeho zájmů se zájmy osob, kterým poskytly sociální službu*“. I v tomto případě nebyl tedy žalobce krácen na svých právech, uložené opatření je adekvátní zjištěným nedostatkům.

Ad c)

Skutečnost, že rámec ani obsah pracovních postupů není obecně závaznou legislativou určen, neznamená, že v tom případě žalobce jako provozovatel zařízení poskytující sociální služby žádné postupy mít nemusí, že pro něj žádné postupy neplatí. Ostatně sám v této námitce uvádí, že je *„na konkrétních podmínkách poskytovatele jak jej vymezí*“. Žalobce tvrdí, že tyto pracovní postupy má zpracovány dostatečným způsobem. O tom však nesvědčí předchozí výtky „Ad a), Ad b)“, když právě ve vztahu k těmto výtkám (pády se jen evidují, žádný další postup stanoven není, rovněž není zpracován postup pro pohyb osob a přepravu uživatelů výtahem (viz argumentace Ad b), Ad c) vztahující se ke kontrolnímu zjištění č. 4, uvedená ve vztahu k žalobnímu bodu Ad IV.). Rovněž námitky uvedené k žalobnímu bodu IV. nebyly důvodné.

V.

V tomto žalobním bodu je obsažena jediná námitka vůči jedné výtce, tj. *„schránky na stížnosti*“. Žalobce opětovně argumentuje tím, že žádný zákonný předpis neurčuje, kde má být schránka na stížnosti umístěna, dále žalobce uvedl, že každý uživatel je opakovaně srozumitelně informován, jakým způsobem si může stěžovat, včetně varianty anonymní stížnosti, o tom svědčí protokol o inspekci (str. 21 – 22), kde sám žalovaný uvádí výpovědi uživatelů svědčících o tom, že jsou takto dostatečně informováni. Právo na podání stížnosti je zakotveno i v domácím řádu, v tištěné podobě je domácí řád k dispozici na každém pokoji i na nástěnkách.

Ad V.

Jak vyplývá z protokolu, ve vztahu k výtce obsažené v kontrolním zjištění č. 5 (schránky na stížnosti), bylo žalobci uloženo opatření ke kontrolnímu zjištění *„dopracovat vnitřní pravidla pro podávání a vyřizování stížnosti tak, aby byla srozumitelná pro všechny osoby*“. Toto opatření je tak odrazem kontrolního zjištění, podle něhož *„pozorováním bylo zjištěno (zdroj č. 2), že na nástěnce u vchodu do sesterny je na letáčku Stručný přehled vašich práv obsaženo krátké sdělení: „Právo stěžovat si – podat stížnost, má právo každý uživatel. Máte možnost ústně komukoliv z personálu nebo anonymně do schránky důvěry*“. K tomu bylo uvedeno, že schránka je umístěna u téže nástěnky, tedy v bezprostřední blízkosti sesterny, *„což velmi snižuje možnost skutečně anonymního podání stížnosti a formulář určený na podání stížnosti obsahuje kromě místa na popis předmětu stížnosti také kolonky na jméno a podpis*“. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, text tohoto kontrolního zjištění byl žalovaným rozhodnutím upraven tak, že text: *„...což velmi snižuje možnost skutečně anonymního podání stížnosti*“ byl z protokolu vypuštěn. Z výtky tak lze nepřímou dovést, že zřejmě se „kontrolujícímu subjektu“ nelíbilo, že uvedené sdělení je umístěno u vchodu do sesterny, což vedlo kontrolující subjekt k úvaze o snížení možnosti skutečně anonymního podání, to však bylo žalovaným z textu protokolu vypuštěno, takže pouze v něm zbývá závěr, že formulář

určený na podání stížnosti obsahuje kromě místa na popis předmětu stížnosti také kolonky na jméno a podpis. Dále je v této výtce obsažené v kontrolním zjištění č. 5 zahrnuto konstatování kontrolujícího subjektu o tom, že vnitřní předpis definuje stížnostní proceduru z pohledu organizace, ale neuvádí, jakým způsobem je zajištěna informovanost a vyrozumění uživatelů. Dále jsou v této části protokolu uvedeny popisy výpovědi pracovnice žalobce o zkušenostech s podávanými stížnostmi a bylo konstatováno, že předložený sešit evidence stížností byl zaveden k 1.1.2009 a obsahuje pouze jeden případ z roku 2011. Pak jsou zde uvedeny výpovědi některých uživatelů rovněž o zkušenostech z podávaných stížnostmi, kteří uvedli, že byli poučeni, jak si mohou stěžovat, že vědí, že si mohou stěžovat a uvedli „*dva způsoby: tam je papír na stížnosti i na pochvaly*“ a „*přes sestru bych si mohl stěžovat*“. Krajský soud z uvedeného kontrolního zjištění nezjistil důvod pro to, aby bylo žalobci uloženo opatření ke kontrolnímu zjištění, když z kontrolních zjištění nevyplývá zcela nepochybně a jednoznačně závěr o tom, že by vnitřní pravidla pro podávání a vyřizování stížností byla srozumitelná pro všechny osoby. Rovněž není zřejmé, jak se odrazil v uloženém opatření závěr kontrolujícího subjektu z kontrolního zjištění č. 5 o tom, že „*formulář určený na podání stížnosti obsahuje kromě místa na podpis předmětu stížnosti kolonky na jméno a podpis*“, tj. z tohoto zjištění nelze vyvodit závěr o tom, že by vnitřní pravidlo pro podávání a vyřizování stížností nebylo srozumitelné pro všechny osoby. Žalobci lze naopak přisvědčit v tom, že v samotném protokolu o inspekci (str. 21 – 22) je uvedeno kontrolní zjištění, které nesvědčí o tom, že by pravidla pro podávání a vyřizování stížností nebyla „*srozumitelná pro všechny osoby*“. Uložené opatření k nápravě tak je nedostatečně zdůvodněné, jedná se tak o vadu řízení zahrnující nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, tj. nedostatku důvodů pro uložení uvedeného opatření k nápravě (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.r.s.). Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu (bod V.) tak soud dospěl k závěru, že byl důvodný.

VI.

Tento žalobní bod zahrnuje několik žalobních námitek týkajících se řady výtek obsažených v kontrolním zjištění č. 6, tj. „*osobní cíle, využití veřejných služeb, doprovod do zdravotnického zařízení, písemné individuální záznamy, počet pracovníků přímé péče a vyhodnocení průběhu služby*“.

a) Osobní cíle

Žalobce v této námitce reaguje na závěr žalovaného a kontrolujícího subjektu o tom, že nedostatečně plánuje poskytování sociální služby na základě stanovených osobních cílů, potřeb a schopností uživatele, vedení individuálních záznamů a hodnocení průběhu poskytování sociální služby. Žalobce namítl, že povinnost individuálně plánovat je upravena v ust. § 88 písm. f) zákona o sociálních službách, tuto povinnost má jen žalobce, stejně tak „v prováděcí vyhlášce je uložena povinnost žalobce individuálně plánovat“ v Příloze č. 2 ve standardu kvality č. 5, v kritériu b). Žalobce namítl, že „*z těchto ustanovení vyplývá, že uživatel nemá povinnost plánovat sociální službu*.“ Jiná, než právní úprava individuálního plánování obsažená v ust. § 88 písm. f) zákona o sociálních službách neexistuje, „*a je tedy záležitostí žalobce*“, jakou dá standardům kvality č. 5 konkrétní podobu, a jakým způsobem splní požadavky dané prováděcí vyhláškou. Závěry žalovaného nejsou podloženy konkrétními důkazy a nemají oporu v zákonu. Stanovené osobní cíle odpovídají průměrnému věku uživatelů (82, 95 let), jako např. zachování částečné soběstačnosti (sám se najíst atd.), dále důstojné dožití, zachovat chůzi s chodítkem... Tyto osobní cíle považuje žalobce za

relevantní v této skupině uživatelů, zlepšení v této fázi života bývá spíše ojedinělé. Tyto osobní cíle jsou plně v souladu s ust. § 2 odst. 2 zákona o sociálních službách.

Ad a)

Jak vyplývá z kontrolního zjištění a z žalovaného rozhodnutí, kontrolující subjekt a žalovaný netvrdí, že uživatel má povinnost plánovat sociální službu. Tato výtka zahrnuje pouze hodnocení toho, zda žalobce dostatečně plánuje poskytování sociální služby na základě stanovených osobních cílů, potřeb a schopností uživatele, vedení individuálních záznamů a hodnocení průběhu poskytování sociální služby. V protokolu pak jsou obsažena jednotlivá skutková zjištění a jejich hodnocení (str. 22 a násl., str. 26 – 27), která žalobce v žalobě nějakou konkrétní argumentací nenapadl, když pouze v obecné formě uvedl, že závěry žalovaného nejsou podloženy konkrétními důkazy a nemají oporu v zákonu. To pravda není, stačí se seznámit s jednotlivými konkrétními skutkovými zjištěními v protokolu. Tato kontrolní zjištění vycházejí z dokumentace konkrétních uživatelů (tedy označených R1 – R6), z rozhovorů s těmito klienty a z jejich referujícími pracovníky, kdy plánování průběhu poskytování služby v individuálních plánech klientů podle osobních cílů, potřeb a schopností klientů je pouze částečné, osobní cíle v plánech nejsou vždy jasně stanovené, způsob stravování, osobní hygieny či nabídka volnočasových aktivit klientů nejsou plánovány na základě potřeb a schopností klientů, ale jsou spíše přizpůsobeny potřebám a režimu zařízení, průběh služby není plánován s ohledem na potřeby vyplývající ze zdravotního stavu klientů, protože ten není řádně sledován, hodnocení průběhu služby v rámci individuálního plánování je velmi formální a nekonkrétní (např. u klienta R1: „*způsoby a prostředky dosahování osobních cílů odpovídají možnostem uživatelky*“). Dále je v protokolu uvedeno, že u některých klientů není průběh služby vyhodnocován s ohledem na potřeby vyplývající z jejich zdravotního stavu, kdy počet pádů byl pouze evidován, avšak to nebylo dále řešeno. V podrobnostech krajský soud odkazuje na uvedenou část protokolu, když nepovažuje za potřebné citovat velmi rozsáhlá skutková zjištění ve vztahu k hodnocení způsobu naplnění kritéria stanoveného v ust. § 88 písm. f) zákona o sociálních službách, který se týká plánování průběhu poskytování sociální služby podle osobních cílů, potřeb a schopností osob, kterým se poskytují sociální služby. Kontrolující subjekt dospěl v protokolu k závěru, že osobní cíle v plánech nejsou vždy jasně stanovené, průběh služby v oblasti stravování, osobní hygieny či volnočasových aktivit klientů není plánován na základě potřeb a schopností klientů, ale je spíše přizpůsoben potřebám a režimu zařízení, u některých klientů není průběh služby plánován s ohledem na potřeby vyplývající z jejich zdravotního stavu, písemné individuální záznamy o poskytování služby jsou vedeny nedostatečně, jsou sporadické (cca jednou za měsíc), jedná se spíše o záznamy o stavu a případných aktivitách klientů, než o záznamy o průběhu služby, hodnocení průběhu služby v rámci individuálního plánování je velmi neformální a nekonkrétní, u některých klientů není průběh služby vyhodnocován s ohledem na potřeby vyplývající z jejich zdravotního stavu, protože ten není řádně sledován. Tento závěr byl podložen dostatečnými skutkovými zjištěními (rozsáhlým způsobem, srov. str. 20 a násl., dále str. 26 – 27 protokolu), přičemž žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky proti těmto skutkovým zjištěním. Krajský soud nemůže sám za žalobce vyhledávat argumentaci, která by tato skutková zjištění a závěry z nich učiněné vyvracela, přičemž obecné konstatování žalobce o tom, že závěry žalovaného nejsou podloženy konkrétními důkazy a nemají oporu v zákonu, žalobce nepodložil žádnou konkrétní argumentací, přičemž opak tohoto tvrzení je pravdou, když naopak závěry žalovaného jsou podloženy konkrétními důkazy a mají oporu v platné právní úpravě (§ 88 písm. f) zákona o sociálních službách), přičemž žalobce pochybil v tom, když namítl, že ze zákona o sociálních službách nevyplývá,

že povinnost plánovat sociální službu má uživatel. Takový závěr obsažen v žalovaném rozhodnutí a v protokolu není, ostatně kdyby byl, tak by jistě žalobce odkázal konkrétně na příslušnou část žalovaného rozhodnutí či protokolu. Opatření k této části kontrolního zjištění č. 6 je adekvátní, přiměřené a spočívá v tom, že žalobce má stanovovat srozumitelné osobní cíle u všech klientů, plánovat průběh služby na základě potřeb a schopností klientů, nepřizpůsobovat průběh služby potřebám a režimu zařízení, vést písemné individuální záznamy o průběhu poskytování služby, hodnotit průběh poskytování sociální služby za účasti klientů tak, aby nešlo o formální vytváření dokumentů ale o vyhodnocení toho, zda a jak konkrétně služba reaguje na potřeby klienta přiměřeným způsobem, že mají být, resp. má být poskytování sociálních služeb plánováno společně s klientem a úkony péče nemají být podřizovány režimu a potřebám zařízení. Tato opatření odpovídají zmíněným kontrolním zjištěním, která žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil a nevyvrátil, čili i tato přijatá opatření nijak nezasahují do subjektivních práv žalobce. Tuto námitku tedy krajský soud shledal za nedůvodnou.

b) Využití veřejných služeb

Žalobce uvádí, že *„nenahrazuje běžně dostupné veřejné služby a vytváří příležitosti, aby osoba mohla takové služby využívat, podporuje využívání veřejných služeb včetně zdravotnických zařízení, příkladmo uvedl p. F. – lékárna, zubař, p. J. – pošta atd. V běžném životě je obvyklé si také objednávat některé služby domů, na nástěnkách v zařízení jsou vyvěšeny seznamy s kontakty na různé externí služby v okolí“*, žalobce závěrem namítl, že *„tvrzení žalovaného nemá oporu v žádném právním předpise a žalobce není oprávněn nutit ubytované osoby k využívání těchto služeb, je to pouze na jejich vůli.“*

Ad b)

Žalobce v podstatě reaguje na opatření ke kontrolnímu zjištění na str. 34 protokolu, ve kterém je uvedeno, že žalobci v podstatě se ukládá, aby nenahrazoval běžně dostupné veřejné služby a vytvářel příležitosti, aby klienti mohli takové služby využívat. Toto opatření k nápravě souvisí s kontrolním zjištěním uvedeným na str. 29 a násl. V něm kontrolující subjekt nejprve citoval ze Standardu č. 5 Individuální plánování průběhu sociální služby, podle něhož žalobce maximálně podporuje uživatele ve využívání dalších dostupných veřejných služeb, prioritu má vždy řešení, kdy pokud si s pomocí žalobce může uživatel zajistit službu mimo zařízení, tak jak byl zvyklý. K tomu je však konstatováno v protokolu, že *„v praxi však služba příležitosti k využívání veřejných služeb vytváří minimálně.“* To vyvodil kontrolující subjekt z rozhovoru s pracovníci žalobce, kdy se klienti dostanou s personálem jen zřídka mimo zařízení provozované žalobcem. Dále je sice uvedena skutečnost, že žalobce nabízí sice službu v podobě doprovodu na úřad a do zdravotnického zařízení, ale podle ceníku jako placenou fakultativní službu za 120 Kč/1 hod. je v protokolu uvedeno, že doprovod nelze nabízet za příplatek, měl by být standardní součástí služeb Domova, když k základním činnostem Domova pro seniory patří podle zákona o sociálních službách zprostředkování kontaktu se společenským prostředím a pomoc při uplatňování práv, oprávnění zájmu a při obstarávání osobních záležitostí. Dále z výpovědí pracovníků žalobce vyplynulo, že *„k odborným lékařům se s námi dostanou“*, avšak *„na úřady si to zajišťuje rodina“*. Žalobce v žalobě tato konkrétní zjištění nijak nezpochybnil, hlavně nezpochybnil závěr žalovaného zahrnující skutkové zjištění o tom, že žalobce sice nabízí doprovod na úřad a do zdravotnického zařízení, ovšem za 120 Kč/1 hod., což je v rozporu s platnou právní úpravou. Tento závěr žalobce nenapadl žádnou konkrétní žalobní námitkou, soud není povinen

vyhledávat za žalobce důvody nezákonnosti tohoto závěru, navíc lze kontrolujícímu subjektu v tomto závěru přisvědčit. Jestliže tedy bylo uloženo uvedené opatření k nápravě, tj. nenahrazovat běžně dostupné veřejné služby a vytvářet příležitosti, aby klienti mohli takové služby využívat, tak ten plně koresponduje se skutkovými zjištěními. Není totiž divu, že když uvedený doprovod je nabízen jako placený, takže klienti žalobce takové služby užívají v daleko menším rozsahu, než kdyby jim byla vytvořena příležitost využívat této služby zdarma. Toto opatření tak nezasahuje nijak do subjektivních práv žalobce, tato námitka byla nedůvodná.

c) Doprovod do zdravotnického zařízení

V této námitce žalobce uvádí, že „*pokud je uživatel neschopen si tuto službu (tj. doprovod uživatele do zdravotnického zařízení – pozn. krajského soudu) zajistit sám, zajišťuje ji bezplatně žalobce.*“ Pokud uživatel je schopen si tuto službu zajistit sám, má právo požádat o doprovod pracovníka žalobce a v tomto případě se služba zpoplatňuje, tj. v souladu se zákonem o sociálních službách a se stanoviskem Veřejného ochránce práv, nedošlo k žádnému porušení právních předpisů ani smlouvy ze strany žalobce.

Ad c)

Argumentace žalobce je v této žalobní námitce poněkud, v nadsázce řečeno, „mimo mísu“. Jak totiž vyplývá z protokolu a z žalovaného rozhodnutí, žalobci nebylo vytknuto to, že zpoplatňuje doprovod k lékaři, ale to, že ceník a ani žádný jiný dokument nedává uživateli možnost zjistit, že pokud s ohledem na své možnosti a schopnosti není schopen se k lékaři dopravit bez cizí pomoci, pak že za tuto službu neplatí. To ostatně zcela jasně konstatoval žalovaný i v žalovaném rozhodnutí k námitce žalobce, přesto proti tomuto kontrolnímu zjištění v podstatě žalobce v žalobě nebrojí. Rovněž žalobce v této námitce nebrojí ani proti zcela správnému závěru kontrolujícího subjektu a žalovaného o tom, že žalobce v námitce proti protokolu tvrdil, že nárok na bezplatné poskytnutí činností zákonem o sociálních službách určených má uživatel „s přiznaným PNP“ (tj. příspěvkem na péči). K tomu žalovaný zcela správně uvedl, že toto pojetí je zcela v rozporu se základními zásadami poskytování sociálních služeb, když dle zákona o sociálních službách musí rozsah a forma pomoci a podpory vycházet z individuálně určených potřeb, služby mají být poskytovány uživatelům nikoli dle přiznaného příspěvku na péči. Žalobce v žalobě tento závěr žalovaného nenapadl žádnou konkrétní námitkou, soud jej navíc považuje za správný. Ve vztahu k této výtce zahrnuté v kontrolním zjištění č. 6 (str. 30 protokolu) uložená opatření, v daném případě „*nenahrazovat běžně dostupné veřejné služby a vytvářet příležitosti, aby klienti mohli takové služby využívat*“, tak nemůže žalobce krátit na jeho subjektivních právech, když uvedené skutkové zjištění žalobce nepopřel žádnou konkrétní námitkou, resp. jeho námitky se s tímto skutkovým zjištěním zcela mívají (viz výše uvedená argumentace). Tato námitka byla též nedůvodná.

d) Písemné individuální záznamy

Žalobce v této námitce brojí proti výtce kontrolujícího subjektu, která se vztahovala v hodnocení povinnosti žalobce nést písemné individuální záznamy o průběhu poskytované sociální služby. Žalobce namítá, že „plně prokázal“, že ošetrovatelská dokumentace – písemné individuální záznamy je vedená v souladu s obecným vymezením ve standardu kvalit č. 5 – individuální plánování průběhu sociální služby. Žalobce poukázal na to, že při

prováděné kontrole zařízení byla žalovanému předložena celá složka s vyplněnými formuláři, která je vedena podle jednotlivých měsíců, kromě křížkování, o kterém se v protokolu o inspekci hovoří, obsahuje předmětný formulář i kolonku jiné poznámky, kde jsou zapisována data s jednotlivými činnostmi uživatele. Protože jako opatření k nápravě bylo žalobci uloženo „vést písemné individuální záznamy o průběhu poskytování služby“, bylo z hlediska možného zásahu do práv žalobce nutné zkoumat, zda individuální záznamy o průběhu poskytování služby byly či nebyly vedeny, zda tomuto opatření odpovídají i kontrolní zjištění. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a v podstatě to ani žalobce v žalobě nepopírá, žalobce v průběhu šetření předložil osobní dokumentaci uživatelů s „měsíčními záznamy“ o průběhu poskytované sociální služby, v námitce proti protokolu uvedl, že „inspekce nepochopila význam těchto měsíčních zápisů“, když tyto pouze slouží pro kontrolu, zda proběhl kontakt mezi žalobcem a klientem týkající se individuálního plánování. Žalobce poukazoval proto v souvislosti na formulář „Ošetrovateľská dokumentace při poskytnutí průběhu služby“, kdy v námitkách a rovněž i v žalobě tvrdil, že tím splnil svou zákonnou povinnost. Žalovaný však tento dokument vyhodnotil tak, že nejde o písemné záznamy o průběhu poskytované sociální služby v rámci zákonné povinnosti individuálního plánování, ale o statistické záznamy, které mají formu tabulky, v nichž se zaškrťává proběhnuvší aktivita. Žalobce již v námitkách tvrdil, že v tomto jím předloženém podkladu, formuláři označeném jako „Ošetrovateľská dokumentace při poskytování sociální služby“, jsou v části „Jiné poznámky“ zaznamenány „akce a aktivity“, kterých se uživatel za příslušný měsíc zúčastnil. K tomu žalovaný uvedl, že se nejedná o písemné záznamy o průběhu poskytované sociální služby v rámci zákonné povinnosti individuálního plánování, ale pouze o statistické záznamy, které mají formu tabulky, v nichž se zaškrťává proběhnuvší aktivita. Soud nahlédl do přílohy č. 6 označené jako „Ošetrovateľská dokumentace při poskytování sociální služby“ a přisvědčil žalovanému, že totiž se jedná pouze o tabulku, v níž se zaškrťává proběhnuvší aktivita, nejedná se o žádný výstup pro individuální plánování. Uložené opatření tak nemůže krátit žalobce na jeho subjektivních právech, tato námitka byla nedůvodná.

e) Počet pracovníků přímé péče

Žalobce v této námitce napadá výtku kontrolujícího subjektu, která je obsažena v kontrolním zjištění č. 6 a týká se závěru o nedostatečném personálním zajištění přímé péče. V žalobě poukazuje žalobce na to, že v roce 2011 proběhla u něj kontrola plnění registračních podmínek Krajským úřadem Pardubice, hodnocení kontroly registračních podmínek proběhlo „bez závad“. Dále poukázal na standardy kvality sociálních služeb č. 9, podle nichž organizační struktura a počty zaměstnanců jsou přiměřené druhu poskytované sociální služby, její kapacitě a počtu osob a potřebám osob, kterým je poskytována. Neexistuje žádná závazná právní norma pro jednotlivé sociální služby, žalobce pak uvedl počet pracovníků zařízení. Tuto námitku v podstatě žalobce opakoval z námitek proti protokolu, přičemž žalovaný v ní uvedl, že se kontrolující subjekt zabýval podklady a zjištěními, které by prokázaly míru dostatečnosti personálního zajištění služby, a to z pohledu možnosti a praxe v oblasti naplňování individuálně určených potřeb uživatelů služby tak, jak to znění kritéria standardu č. 9 požaduje (tj. jedná se hlavně o naplnění kritéria přiměřenosti – viz výše citované standardy kvality č. 9, podle nichž organizační struktura a počty zaměstnanců jsou přiměřené druhu poskytované sociální služby... Poukaz žalobce na splnění registračních podmínek Krajského úřadu Pardubického kraje není pro věc relevantní, neboť kontrolou registračních podmínek Krajským úřadem Pardubického kraje byly kontrolovány podmínky registrace, nikoliv kvalita poskytování sociálních služeb a právě z kontroly kvality poskytování

sociálních služeb, ze kterého byl pořízen zmíněný protokol a bylo vydáno žalované rozhodnutí, tj. vyrozumění o námitkách, vyplývají jednoznačná skutková zjištění (viz protokol str. 22 – 32), která logicky vedla k závěru, že z hlediska kvality sociálních služeb je personální zajištění přímé péče nedostatečné. Ostatně tato konkrétní skutková zjištění svědčí o nedostatecích ve vztahu k plánování osobních cílů, vedení individuálních záznamů, hodnocení dosahování cílů, individuální aktivity klientů, vycházky, doprovody k lékaři, na úřad atd. (viz výše uvedená argumentace k jednotlivým předchozím žalobním bodům). Statistický údaj o koeficientu počtu uživatelů na počet pracovníků nelze považovat tak za relevantní. Proto i v protokolu uložené opatření ke kontrolnímu zjištění, tj. *„zvýšit počet zaměstnanců tak, aby odpovídal kapacitě služby a potřebám klientů“* zcela odpovídá těmto kontrolním zjištěním a nemůže krátit žalobce na jeho právech. Tuto žalobní námitku shledal krajský soud za nedůvodnou.

f) Vyhodnocení průběhu služby

Žalobce zde brojí proti závěru kontrolujícího subjektu, kdy kontrolující subjekt vycházel ze zjištění externího spolupracovníka při inspekci, které obsahovalo závěr, že u některých klientů není průběh služby vyhodnocován s ohledem na potřeby vyplývající ze zdravotního stavu. K tomu jsou uvedeny v protokolu (str. 24) konkrétní skutková zjištění, a to neřešení pádu (již bylo předmětem argumentace soudu – viz výše) a dále nesrovnalostí v léčbě a záznamech o dekubitech u dvou klientů, kdy bylo např. uvedeno, že *„jedna klientka má chronický dekubit v křížové oblasti, není záznam, jak léčení postupuje, není fotodokumentace, ani podrobný popis rány a způsobu jejího léčení, další klientka ve druhém patře má dekubit na pravé patě, je ošetřen Novikovem, i když lehce maceruje, v dokumentaci pro pojišťovnu uveden Betadine, vrchní sestra o něm neví“* – viz str. 24 protokolu, dále např. na str. 28 protokolu je uvedeno, že *„není sledována Malnutrice a klienti jsou váženi pokud jsou diabetici, a to pro účely dia poradny. U ležících není sledována váha vůbec. Měření paže neznají. Dle dokumentace sester zjišťují podávání neurotik a sedativ u 17 klientů domova. Tyto léky zajišťuje zpravidla rodina“*. Žalobce poukázal na uzavřenou smlouvu s lékařem MUDr. Slavíkem, který dochází pravidelně v úterý a v pátek do zařízení provozovaného žalobcem, pak je volán i dle potřeby, je zajištěna přítomnost všeobecné sestry, v zařízení je zřízena ordinace praktického lékaře pro dospělé. Žalobce namítl, že není zřejmé a není prokázáno, na základě jakých informací (důkazů) došel žalovaný k závěru, že u žalobce není sledován zdravotní stav uživatelů. Žalovaný objektivně nedoložil a neprokázal, v čem porušení zákonných povinností žalobce spatřuje.

Ad f)

Předně z protokolu vyplývá, z jakých podkladů kontrolující subjekt vycházel (zjištění externího spolupracovníka, které je založeno ve spise a tato skutková zjištění žádnou věcnou námitkou žalobce ani nezpochybnil. Uvedená skutková zjištění pak žalobce sice využil ke konstatování o nedostatečném sledování zdravotního stavu některých klientů, avšak to pouze v souvislosti s plánováním a vyhodnocováním poskytované sociální služby v tom smyslu, že při plánování a vyhodnocení se v uvedených případech nebere dostatečný ohled na zdravotní stav klienta (srov. závěr kontrolujícího subjektu na str. 33 protokolu v části označené jako *Hodnocení plnění povinností poskytovatele*, kdy je uveden závěr, že *„u některých klientů není průběh služby plánován s ohledem na potřeby vyplývající z jejich zdravotního stavu“*). Protože žalobce tato skutková zjištění a tento závěr nijak v žalobě ani nepopřel, bylo možné z něj vycházet, když navíc byl dostatečně podložen a uložená opatření k tomuto kontrolnímu

zjištění v podobě „*plánovat průběh služby na základě potřeb (včetně zdravotních)*...“ je těmto skutkovým zjištěním zcela adekvátní a nijak nekrátí žalobce na jeho právech. Rovněž tuto námitku shledal soud za nedůvodnou.

VII.

V tomto žalobním bodu uvádí žalobce námitku ke kontrolnímu zjištění č. 8 (uzavření smlouvy). Žalobce zde brojí proti závěru kontrolujícího subjektu o tom, že žalobce není schopen doložit, že při uzavírání smluv o poskytnutí sociální služby s klienty žalobce postupuje v souladu s ust. § 91 odst. 6 zákona o sociálních službách, podle něhož osobu, která podle lékařského posudku vydaného poskytovatelem zdravotních služeb není schopna sama jednat a nemá zákonného zástupce nebo opatrovníka, zastupuje při uzavírání smlouvy obecní úřad s rozšířenou působností podle místa trvalého nebo hlášeného pobytu osoby, nebo jde-li o poskytnutí pobytových sociálních služeb v zařízení sociálních služeb nebo ve zdravotnickém zařízení lůžkové péče podle § 52, obecní úřad obce s rozšířenou působností podle sídla tohoto zařízení. Kontrolující subjekt pak vycházel z jednotlivých konkrétních případů uzavřených smluv (uživatelé R1 – R4 a R6). Žalobce pak v žalobě ve vztahu k uživateli označené jako R2 (paní K.) uvádí konkrétní popis přijetí této žadatelky do zařízení žalobce, tedy uzavření smlouvy, kdy předložení aktuální lékařské zprávy a rozpisu medikace od ošetřujícího lékaře obsahuje zdravotní dokumentace této uživatelky, v ní je uvedeno, že kvalita vědomí je zachována, vnímání zdravotního stavu ano, orientace ano. Z toho je zřejmé, že tato uživatelka byla při podepisování smlouvy orientovaná a rozuměla důsledkům svého jednání, podpisu smlouvy byl přítomen i syn uživatelky R2, L.K., ten potvrdil, že tato uživatelka byla orientovaná a věděla, kde se nachází a co podepisuje. Žalobce dále odkázal na přílohu č. 37, která popisuje okolnosti, za kterých byla podepsána smlouva s uživatelkou R2, úřední záznam, který předkládá žalobce k důkazu, odporuje zjištění žalovaného, je zřejmé, že smlouva byla uzavřena řádně, a že v době uzavření smlouvy byla uživatelka R2 plně orientovaná, navíc byl přítomen i syn uživatelky. Ve všech případech postupuje žalobce v souladu se zákonem.

Ad VII.

Žalobce v podstatě vychází z toho, jakoby kontrolující subjekt zpochybňoval platnost smlouvy o poskytování sociálních služeb s uživatelkou R2, paní K.. Kontrolující subjekt dospěl k závěru o tom, že v případě této smlouvy nebylo možné doložit, že smlouva byla uzavřena dle zákonem vymezených podmínek a z tohoto pohledu, že je možné zpochybnit její platnost (srov. str. 36 protokolu) na základě následujících skutečností a zjištění:

„*Respondentka*“, tj. uživatelka R2, paní K., v průběhu rozhovoru s kontrolujícím subjektem sdělila, že ví, že nějakou smlouvu podepisovala, ale už si přesně nevzpomíná, co v ní bylo, smlouvu u sebe nemá, netuší kde je, dle vyjádření syna této uživatelky nebyla jeho matka v době, kdy smlouvu podepisovala schopna si plně uvědomovat vážnost svého jednání, on sám smlouvu nikdy neviděl, ani ji u sebe nemá, v osobní dokumentaci této uživatelky není založeno lékařské vyjádření ani záznam z jednání ke zjišťování uživatelčiných mentálních schopností a orientovanosti porozumět důsledkům svého jednání v době podepisování smlouvy. Pracovník žalobce si již situaci nepamatuje, nebyl při podpisu této smlouvy.

Závěr o tom, že není možné doložit, že smlouva byla uzavřena dle zákonem vymezených podmínek a z tohoto pohledu, že je možné zpochybnit její platnost, nebyl dostatečně v dané věci podle názoru krajského soudu doložen. Žalobce totiž v žalobě

poukazuje na zdravotní dokumentaci (ošetřující lékař MUDr. Ludovít Klzo) ze dne 11.12.2013, ve kterém je uvedeno, že „*kvalita vědomí – zachováno: ano, vnímání zdravotního stavu: ano, orientace: ano*“. To nasvědčuje skutečnosti, že tato uživatelka byla v době podepisování smlouvy v zařízení orientovaná a rozuměla důsledkům svého jednání, navíc při podpisu smlouvy byl přítomen její syn L.K., který potvrdil, že smlouva byla řádně uzavřena a jeho matka byla orientovaná a věděla, kde se nachází a co podepisuje, kopii smlouvy si převzal syn. Žalovaný se v žalovaném rozhodnutí, resp. již ani kontrolující subjekt v protokolu, nezabýval vyhodnocením obsahu lékařské zprávy od MUDr. Ludovíta Klzo ze dne 11.12.2013, když ji nevyhodnotil z pohledu dodržení souladu se zněním § 91 odst. 6 zákona o sociálních službách, tj. neuvedl konkrétní důvody, proč taková zpráva, resp. její obsah nebyl dostatečným podkladem pro posouzení schopnosti této uživatelky samostatného jednání a podpisu této smlouvy, dále se žalovaný nezabýval hodnocením úředního záznamu (příloha č. 37), který byl sepsán za přítomnosti ředitelky a sociálního pracovníka žalobce se synem paní K., L.K., dne 1.8.2014, v němž ten popřel obsah kontrolního zjištění na str. 36 protokolu, podle něhož on sám prohlásil, že jeho matka v době, kdy smlouvu podepisovala, nebyla schopná si plně uvědomovat vážnost svého jednání. Žalované rozhodnutí je tak ve vztahu k této námitce nedostatečně odůvodněné, tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což je vada řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Krajský soud shledal tuto námitku tedy za důvodnou, když nebyla doložena oprávněnost závěru v tomto kontrolním zjištění a tím pádem by uložené opatření mohlo zasáhnout do práv žalobkyně.

VIII.

V tomto žalobním bodu brojí žalobce proti kontrolnímu zjištění č. 9, týkající se aktualizace formulářů. V tomto žalobním bodu žalobce napadl závěr z protokolu o tom, že způsob používání postranic není dostatečně upraven tak, aby garantoval, že jsou skutečně využívány k ochraně, nikoliv k omezení klientů. Žalovaný nedoložil, že by žalobce neoprávněně omezoval pohyb uživatelů, postranice nejsou v zařízení používány ve smyslu ust. § 89 zákona o sociálních službách, nejedná se o opatření omezující pohyb osob, žalobce nejednal v rozporu se zákonem, využití postranic u lůžka kontroluje lékař, který formulář pro jejich používání u konkrétních uživatelů také podepisuje.

Ad VIII.

V kontrolním zjištění č. 9 dospěl mimo jiné kontrolující subjekt k závěru, že v osobní dokumentaci uživatelů nejsou o používání postranic záznamy, s uživateli, kteří mají postranice pouze na noc, není individuálně dojednáno ani posléze zaznamenáno, kdy mají postranice zavedeny, u každodenního používání není individuálně dojednána ani zaznamenána doba, po kterou uživatelé postranice mají (tento závěr je podložen příslušnými podklady, např. „*pracovnice P5 k tomu uvedla, že „to se tak nastavilo...většinou se dávají večer kolem sedmé, půl osmé a sundávají je ráno v půl sedmé, v sedm...domlouváme se o tom s vrchní, jinak to má pan doktor dole pod zámkem*“. Z toho kontrolující subjekt vyvodil závěr o tom, že způsob používání postranic, které mohou omezovat svobodný pohyb uživatelů, není dostatečně upraven tak, aby garantoval, že jsou ve skutečnosti využívány jako prostředek ochrany, nikoliv jako restriktivní opatření. Žalobce se mýlí v tom, že podle jeho názoru žalovaný žádným způsobem nedoložil, „*že by žalobce neoprávněně omezoval pohyb uživatelů*“. K takovému závěru kontrolující subjekt a ani žalovaný nedospěli, pouze z popisu zjištěného stavu věci (který žalobce v žalobě nenapadl, tj. nenapadl zejména skutková zjištění vyplývající z výpovědi pracovnice P5) vyplynulo, že není pouze dostatečně upraven způsob používání postranic, tj. není dostatečně upraven tak, aby garantoval, že jsou skutečně

postranice využívány jako prostředek ochrany, nikoliv jako restriktivní opatření (srov. § 89 odst. 1 zákona o sociálních službách). Skutečnost, že kontrolu a délku používání kontroluje lékař, na těchto závěrech nemůže nic změnit, neboť jde o to, aby byly jasně stanoveny pravidla pro užívání postranic v zařízeních provozované žalobcem. Uložené opatření, tj. zpracovat a do praxe zavést pravidla pro postup při užití prostředků ochrany tak nemohlo zasáhnout do subjektivních práv žalobce a tato námitka nebyla důvodná.

V tomto žalobním bodu ještě byla obsažena námitka ke kontrolnímu zjištění č. 9 (podávání sedativ). V této námitce žalobce brojí proti závěru protokolu, který se týká obdobně jako v předchozím případě nedostatečného vymezení postupu, a to konkrétně zde při zacházení s léky, aby bylo garantováno jejich ochranné použití. Žalobce v této žalobě nemíří v podstatě proti závěrům uvedených v protokole týkajících se tohoto nedostatku, ale obhájí svůj způsob podávání léků, kdy tyto jsou předepsány příslušným odborným lékařem, jedná se o předepsanou medikaci lékaře, nejedná se o podání léků jako prostředku – opatření omezující pohyb osob atd. Žalobce tak obhájí svůj postup při podávání léků, kdy podle jeho názoru postupuje v souladu se zákonem. Tato žalobní námitka tak míří „mimo mísu“, neboť v kontrolním zjištění nebylo žalobci vytknuto, že by porušoval zákon při podávání léků, ale pouze to, že způsob se zacházení s léky není dostatečně upraven, když kontrolující subjekt vycházel ze zjištění externího spolupracovníka. Navíc uložené opatření se vztahuje jen pouze pro používání prostředků ochrany, nikoliv ke způsobu se zacházením s léky, takže žalobce nemohl být krácen na svých subjektivních právech. Tato námitka byla nedůvodná.

Zbývá dodat, že v žalobě mají být uvedeny žalobní námitky, které zpochybňují zákonnost žalovaného rozhodnutí v souvislosti s tvrzením žalobce o krácení svých práv žalovaným rozhodnutím (§ 65 odst. 1 s.ř.s., § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., podle kterého žalobní body by měly obsahovat skutkové a právní důvody, za které považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jestliže tedy žalobce uvádí v tomto žalobním bodu, že námitka č. 10 ke kontrolnímu zjištění č. 9 (psychiatrická péče), resp. této námitce bylo zcela vyhověno, tak zároveň neuvádí, jak byl žalobce krácen na svých právech tím, že žalovaný této námitce zcela vyhověl. Žalobce tak nemohl být krácen na svých právech v případě této námitky (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).

IX.

V tomto posledním žalobním bodu žalobce zpochybňuje závěr v protokolu o tom, že žalobce zjišťuje informace o příjmu žadatele o službu již v průběhu jednání zájemce o službu a je zaznamenávána do záznamu z jednání v osobní dokumentaci. K tomu žalobce v tomto žalobním bodu namítl, že již před podpisem smlouvy a poté při jejím podpisu je uživatel seznámen s tím, že žalobce ve fázi podpisu smlouvy požaduje na uživateli doložení o výši starobního důchodu, důvod je každému uživateli vysvětlen tak, že musí být zajištěno, aby uživateli zbyla z důchodu částka odpovídající 15 % jeho důchodu, jak stanoví ust. § 73 odst. 3 zákona o sociálních službách. Současně žadatel podepisuje formulář „Souhlas se zpracováním osobních a citlivých údajů“ (příloha č. 39), kde jedním z údajů potřebným k zajištění kvalitní sociální služby je i výše příjmu – důchodu, formulář je řádně podepsaný a založený v osobní složce každého uživatele. Žalobce neporušil žádná zákonná ustanovení, kompetentním orgánem ke kontrole dodržování ochrany osobních a citlivých údajů je Úřad pro ochranu osobních údajů.

Ad IX.

Kontrolující subjekt a potažmo žalovaný dospěli k závěru, že žalobce zpracovává některé „nadbytečné údaje“ bez ohledu na to, „zda jsou skutečně nezbytné k naplnění účelu poskytované služby. Tento postup je v rozporu s vnitřním předpisem zařízení a zároveň s ust. § 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, v platném znění“. V protokolu je pak v popisu zjištěného stavu věci uvedeno, že ve vnitřním dokumentu Standard č. 6 dokumentace o poskytování sociální služby je uvedeno, že Dům klidného stáří Glossus zpracovává jen ty osobní údaje uživatelů, které jsou stanoveny jako nezbytné pro poskytování bezpečných, odborných a kvalitních služeb. V rozporu s touto částí zmíněného dokumentu a též v rozporu s § 5 zákona č. 101/2000 Sb. je pak dle názoru kontrolujícího subjektu postup při uzavírání smlouvy o poskytování sociální služby, kde v bodě VII. v odst. 12 se vymezuje uživateli povinnost doložit poskytovateli výši svého příjmu již při nástupu do Domova klidného stáří Glossus a též povinnost doložit každou další změnu výše příjmu bez ohledu na skutečnost, zda je uživatel schopen jemu vyměřenou výši hradit. Kontrolující subjekt pak dospěl ve shodě s žalovaným k závěru o tom, že výše příjmu uživatelů služeb je zjišťovaná plošně již v průběhu jednání se zájemcem a je zaznamenávána do záznamu z jednání v osobní dokumentaci uživatelů, avšak „pro stanovení úhrady za poskytované služby přitom není potřeba předem plošně zjišťovat výši příjmu uživatelů. Doložení výše příjmu uživatele je poskytovatel oprávněn požadovat až za účelem stanovení snížené úhrady tak, aby uživateli po úhradě nákladů za ubytování a stravu zůstala částka alespoň 15 % jeho příjmu“. Žalobce naopak tvrdí, že při sepsu smlouvy podepisuje žadatel formulář „Souhlas se zpracováním osobních a citlivých údajů“, kde jsou taxativně uvedeny údaje, které žalobce potřebuje ke zjištění kvalitní sociální služby a jednou z těchto údajů je právě výše příjmu – důchodu.

Je nepochybně i v zájmu klientů žalobce, aby již při uzavření smlouvy byla doložena výše jeho příjmu a stejně tak, aby byla doložena později každá změna výše příjmu, neboť jen z takových informací lze zjistit, zda uživatel je schopen jemu vyměřenou výši hradit. Ke sdělení tohoto údaje se zavazuje uživatel dobrovolně, na základě dvoustranného právního aktu, kterým je nepochybně zmíněná smlouva, navíc žadatel výslovně souhlasí podpisem na zmíněném formuláři o sdělení tohoto údaje. Krajský soud nepovažuje tento postup za takový, který by nebyl v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. a se zmíněným Standardem č. 6, přičemž z protokolu a z žalovaného rozhodnutí nevyplývá, jak si kontrolující subjekt konkrétně představuje zajištění doložení výše příjmu uživatele jinak, než již při uzavření smlouvy a poté případně sdělením výše příjmu v případě změny výše příjmu. Závěr kontrolujícího subjektu o tom, že „doložení výše příjmu uživatele je poskytovatel oprávněn požadovat až za účelem stanovení snížené úhrady tak, aby uživateli po úhradě nákladů za ubytování a stravu zůstala částka alespoň 15 % jeho příjmu“, soud považuje za nedostatečně zdůvodněné, resp. tento způsob doložení výše příjmu nekonkrétní, nepřezkoumatelný, jedná se o vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tento žalobní bod obsahující zmíněnou námitku považuje krajský soud za důvodný.

Protože žaloba byla důvodná, musel krajský soud žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce měl právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému, náklady řízení zahrnují zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč, odměnu a paušální náhradu za dva úkony právní služby týkající se podání žaloby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba), tj.

3.000 Kč (soudní poplatek), 2×3.100 Kč (odměna) a 2×300 Kč (paušální náhrada), celkem tedy 9.800 Kč. Dále měl žalobce právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ve kterém bylo vydáno zrušující rozhodnutí NSS, tyto náklady zahrnují zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost 5.000 Kč, dále odměnu a paušální náhradu za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti (3.100 Kč a 300 Kč), celkem náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 8.400 Kč. Celková výše nákladů řízení tak činila 18.200 Kč (§ 3, 7, 9, 11, 12, 13, 14 vyhl. č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15. března 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová